

sig i en Del, thi det er min Mening, at ret forstaaet vil det være til Sparekassernes virkelige Fordel, at de ved Lovgivningsforanstaltninger bliver betrygget med Hensyn til Revision og disse forskellige Ting, som her er bestemte, idet det naturligvis er af afgørende Betydning for Sparekasserne, at de ude i Befolkningen bliver omgærdet med Tillid.

Dette Ting vil sikkert med varsom Haand tage paa Sparekasseloven ogsaa under Hensyn til den Betydning, de mange smaa Sparekasser har i Retning af at fremme Sparsommeligheden. Der kvædes jo nu for Tiden ofte Jeremiader over den ødsle Levemaade, der føres, over Folks Leven over Evne, og jeg maa sige, at den egentlige Grund til, at vi ser disse Kassebedrøvere og Bank- og Sparekassebedragerer, vel maa søges i denne Leven over Evne. Der er vist ingen, der bliver Bedrager af fri Villie og med Forsæt, det vil sige, oprindelig har tilsigtet det, nej, Vejen er vel den, at vedkommende har indladt sig paa en Levemaade, der ligger helt ud over det, hans Indtægt kan tilfredsstillende, og saa gøres Springet. Der kan ogsaa i Betragtning af dette Forhold siges en Del om det ønskelige i at fremme Sparsommeligheden. Der siges jo ret ofte om Tidens Ungdom, navnlig den tjenende Ungdom, at den er alt for stærkt levende, bruger en alt for stor Del af sin Løn til Cykler og Udflugter og sligt. Man bør nu ogsaa se paa Medaillens anden Side, thi der er en anden Side af Medaillen. Vi maa ikke overse det Sprog, som Tyendesparekasserne taler, og jeg kan ikke lade være at nævne et konkret Tilfælde. En Tyendesparekasse i Horsens, som jeg har lidt med at gøre, er i de sidste 10 Aar vokset fra 65,000 Kr. til noget over 300,000 Kr. Det taler nu alligevel et saadant Sprog, at jeg synes, man skal stemme Tonen lidt ned, naar man siger, at den tjenende Ungdom nu for Tiden anvender sin Løn til Cykler og Fornøjelser. Naar jeg her benytter Lejligheden til at henlede dette Tings Opmærksomhed paa denne Opgave og paa det ønskelige i, at den bliver støttet i større Udstrækning, end sket er hidtil, tænker jeg paa den lille Bevilling paa Finanslovsforslaget, vistnok paa 8,000 Kr. Det var meget ønskeligt, om man i velforstaaet Interesse af

denne Opgaves Betydning vilde forhøje denne Bevilling, thi den betyder meget mere, end netop disse Kroner udtrykker, som de paagældende Sparere faar i Form af Præmier og Tillægsrenter. Jeg benytter, som sagt, Lejligheden til i fortrinlig Grad at henlede Tingets Opmærksomhed paa, at det er en Samfundsopgave, der har Betydning.

Men dette, at de her omhandlede Institutioner er Sparekasser, er kun den ene Side af Sagen. Det ligger i Sagens Natur, at de ikke i Længden vil kunne være Sparekasser, uden at de ogsaa er Laanekasser. Og i saa Henseende har det interesseret mig at se, at den nuværende højtærede Handelsminister meget træffende har understreget Betydningen heraf i en Tale i Landstinget. Det interesserer mig, fordi det giver mig Ret i de Betragtninger, jeg har fremsat her i Tinget forleden, men det interesserer mig ogsaa, fordi Ministerens Udtalelse i sig selv er sand og rigtig, og med Formandens Tilladelse vil jeg citere et lille Afsnit af den. Bemærkningen er henvendt til det ærede 5te Medlem for 6te Kreds, Hey, og den højtærede Handelsminister udtaler der: „Jeg kan nemlig paa det Punkt aldeles ikke følge det ærede Medlem, naar han havde saa meget imod Sparekassernes Karakter af Laanekasser. Det er min Overbevisning, at Sparekasserne paa dette Omraade har haft en ganske overordentlig betydningsfuld Mission at udføre. Det er ogsaa min Mening, at de fremdeles har en saadan meget betydningsfuld Mission at udføre gennem deres Udlaansvirksomhed, og der er saa meget mindre Grund til at forhindre Sparekasserne i fremdeles at udfolde denne Virksomhed, som det Hensyn, der for det ærede 5te Medlem for 6te Kreds var saa afgørende, Hensynet til Sparernes Sikkerhed, egentlig ikke kan bringes i Marken i dette Forhold. De Tab, som Sparekasser har lidt, eller rettere, de Tab, som Sparere har lidt, har de saa godt som aldrig lidt paa Grund af usolid Pengeanbringelse. Der har saa godt som altid foreligget uberettiget Disposition over Midlerne fra Ledernes Side, og navnlig har det jo været saaledes i de mere kompromitterende Tilfælde.“ Det staar i Sp. 142 i Landstingstidenden.